

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 27/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Rastislav Urbáni LL.M, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uznesením sp. zn. 4 To 27/14 z 30. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2014 faxom (následne 10. júla 2014 poštou) doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 4 To 27/14 z 30. apríla 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „... rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 71/2011 zo dňa 17.02.2014 v trestnej veci obžalovanej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] okresný súd rozhodol, že obžalovanú podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica č. 1Pv 577/10-33 zo dňa 27.07.2011 pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom podklade ako je uvedené v predmetnom rozsudku.

Uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 To 27/2014 krajský súd rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Trestného poriadku, že rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 71/2011 zo dňa 17.02.2014 zrušuje a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Súčasne uvedeným uznesením podľa § 325 Trestného poriadku nariadil, aby vec prejednal a rozhodol iný samosudca Okresného súdu Banská Bystrica. Proti uvedenému uzneseniu nebolo prípustné odvolanie. ...

Opatrením predsedu Okresného súdu Banská Bystrica Spr. 1040/2014 zo dňa 13.05.2014 bola odňatá vec sp. zn. 4 T 71/2011 z prejednávania a rozhodovania sudkyňi tunajšieho súdu JUDr. Eve Korbelovej, pričom toto opatrenie bolo odôvodnené tým, že dňa 09.05.2014 bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 To 27/2014 zo dňa 30.04.2014, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 325 Trestného poriadku nariadil, aby vec prejednal a rozhodol iný samosudca Okresného súdu Banská Bystrica.“.

Podstatou námietok sťažovateľky je jej tvrdenie, že dikcia ustanovenia § 325 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) „... zakladá nie obligatórnu, ale len fakultatívnu možnosť nariadenia

prejednania a rozhodnutia veci v inom zložení senátu, avšak za predpokladu, ak sú na to splnené dôležité dôvody. ...

Dôležitými dôvodmi sa však v danom prípade rozumejú predovšetkým také okolnosti, ktoré predpokladajú objektivitu súdneho konania.

Krajský súd Banská Bystrica však v odôvodnení daného uznesenia neuvádza nijaké dôležité dôvody, pre ktoré by mal postupovať tak, ako je vyššie uvedené, a teda, odňať vec zákonnému sudcovi z prejednávania a rozhodovania.“.

S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu sťažovateľka argumentuje, že „... uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 To 27/2014 zo dňa 30.04.2014 je nijako neodôvodnené, súd v odôvodnení uvádza len veľmi všeobecné dôvody, na základe ktorých nemožno dospieť k jednoznačnému záveru o nerešpektovaní právneho názoru krajského súdu. Závery, ktorými potom dôvodí Krajský súd Banská Bystrica svoje rozhodnutie nemajú relevantný podklad a sú v rozpore s objektívnou skutočnosťou.

V danom uznesení absentujú konkrétne dôvody, resp. odkaz na konkrétne dôkazy, ktoré podľa názoru Krajského súdu Banská Bystrica nemali byť vykonané, čím sa uvedené uznesenie navyše stáva nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.“

S ohľadom na uvedenú argumentáciu preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal tento nález:

„Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 27/14 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na zákonného sudcu, podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zrušuje Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 4 To 27/14 a vec vracia Krajskému súdu na ďalšie konanie.

Porušovateľ práva je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažovateľkinej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 4 To 27/14 z 30. apríla 2014. Sťažovateľka namieta predovšetkým porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako i práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.A K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v

súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky uznesením sp. zn. 4 To 27/14 z 30. apríla 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) a d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 71/2011 zo 17. februára 2014, vec vrátil okresnému súdu v potrebnom rozsahu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie a podľa § 325 Trestného poriadku nariadil prejednanie a rozhodnutie veci iným samosudcom okresného súdu, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvođených právnych záverov, v zmysle ktorých *„... prvostupňový súd sa dôsledne nevysporiadal s predchádzajúcimi rozhodnutiami o vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie, nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav, kde sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, najmä však s právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v predchádzajúcich rozhodnutiach, ktorým bola vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie“*.

Krajský súd v napadnutom uznesení na podporu svojich právnych záverov ďalej uviedol, že *„... jedným zo základných princípov odvolacieho konania je kasačný princíp, ktorý znamená, že orgán rozhodujúci o opravnom prostriedku v prípade, ak zistí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, takéto rozhodnutie zruší a vec vráti na nové prejednanie a rozhodnutie orgánu, ktorý vo veci pôvodne rozhodol. Typickým znakom kasačného princípu je, že orgán, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je pri novom rozhodovaní viazaný právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil nadriadený orgán a je povinný, úkony a dôkazy, ktorých vykonanie tento orgán nariadil § 327 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje najmä skutočnosť, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom, ktorý už v danej konkrétnej veci vyslovil odvolací súd a to rozhodnutiami sp. zn. 4 To 1/12 zo dňa 11. 4. 2012, kde krajský súd veľmi explicitne rozviedol, že prvostupňový súd sa musí vysporiadať s povinnosťami vodiča pri vjazde do križovatky, teda s povinnosťou obž. ██████████ v danom konkrétnom*

prípade a taktiež sa musí vysporiadať i s predvídateľnosťou nebezpečnej a riskantnej situácie na križovatke, do ktorej vchádzala obžalovaná, ktorá vyplýva jednak z výpovedí svedkov a taktiež aj z priebehu vyšetrovacieho pokusu. Rovnako v tomto rozhodnutí poukázal odvolací súd i na existenciu padacie príčinnej súvislosti, ktorú podrobne rozviedol v tomto rozhodnutí. Na margo argumentácie prvostupňového súdu o porovnávacej metóde výkladu práva krajský súd poznamenáva, že porovnávať možno len porovnateľné a že prvostupňovým súdom uvádzaná judikatúra a medzinárodné predpisy riešia situáciu odlišnú od situácie, ktorá je predmetom rozhodovania, kde vodič vchádzajúci do križovatky vidí prichádzajúce motorové vozidlo po hlavnej ceste, avšak nepredpokladá výrazné prekročenie rýchlosti tohto vozidla. Rovnako už v tomto rozhodnutí uložil odvolací súd prvostupňovému súdu, aby veľmi dôsledne vyhodnotil povinnosti vodiča pri vjazde do križovatky a najmä však potrebu vysporiadať sa s predvídateľnosťou nebezpečnej a riskantnej situácie. Taktiež na všetky tieto skutočnosti upozornil odvolací súd pri svojom rozhodovaní pod sp. zn. 4 To 63/13 zo dňa 25. 9. 2013, kedy opätovne zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovanej spod obžaloby (v tomto prípade prvostupňový súd oslobodil obžalovanú v zmysle ust. § 285 písm. a) Tr. por.). Týmto rozhodnutím rovnako odvolací súd dôrazne upozornil prvostupňový súd na ust. § 327 ods. 1 Tr. por. (kasačný princíp), že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. S poukazom potom na to, že prvostupňový súd sa neriadil dôsledne citovaným ustanovením a opätovne iba jednostranne vyhodnotil vykonané dôkazy bez toho, aby vzal v úvahu závery znaleckého dokazovania, že príčiny dopravnej nehody boli dve a to nevhodná technika jazdy obž. [REDAKOVANÉ] a taktiež i rýchlosť jazdy sanitky, kde v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odvolanie okresného prokurátora, ktoré považuje v kontexte rozhodnutie prvostupňového súdu v plnom rozsahu za dôvodné, bolo potom potrebné rozhodnúť tak, že odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.“

S ohľadom na uvedenú argumentáciu krajského súdu, ako i na viacnásobné zrušenie rozhodnutí okresného súdu v predmetnom konaní, na ktoré krajský súd dôrazne poukázal,

preto odvolací súd rozhodol, že „... s poukazom tiež na skutočnosť, keďže doposiaľ konajúci samosudca okresného súdu opakovane nerešpektoval prezentovaným právny názor krajského súdu, bolo potom potrebné nariadiť, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá iným samosudcom Okresného súdu Banská Bystrica“.

Predmetné uznesenie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd v nadväznosti na navrhovateľkou tvrdené porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v závere poznamenáva, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu

a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 27/14 z 30. apríla 2014 a namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

V zmysle ustanovenia § 325 Trestného poriadku ak rozhodne odvolací súd, že sa vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, môže súčasne nariadiť, aby bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu. Z dôležitého dôvodu môže tiež nariadiť, aby ju prejednal a rozhodol iný súd toho istého druhu a toho istého stupňa v jeho obvode.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie veci teda zásadne platí, že vec prejedná ten istý senát (samosudca), ktorý zrušené rozhodnutie vydal.

Ustanovenie § 325 Trestného poriadku však ráta i s výnimkou z tejto zásady, v zmysle ktorej ak rozhodne odvolací súd, že sa vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, môže súčasne nariadiť, aby bola prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu. Ustanovenie § 325 Trestného poriadku prvá veta teda odvolaciemu súdu priznáva právo úvahy, či pri vrátení veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie nariadi/nenariadi, aby bola vec prejednaná a rozhodnutá v inom zložení senátu alebo iným samosudcom. Jedným z dôvodov na takéto rozhodnutie odvolacieho súdu môže byť napríklad podstatne odlišný právny názor odvolacieho súdu od názoru senátu alebo samosudcu alebo nedôsledné rešpektovanie právneho názoru vysloveného odvolacím súdom pri skoršom prejednávaní a vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa a podobne.

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu o tom, aby bola vec prejednaná v inom zložení senátu alebo iným samosudcom, nemusí byť podrobne odôvodnené a v záujme zachovania autority súdu, jeho vážnosti a dôstojnosti, v zásade postačí samotný odkaz na predmetné ustanovenie zákona.

V kontexte už uvedeného preto argumentácia sťažovateľky, že „... *Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení uznesenia neuvádza nijaké dôležité dôvody, pre ktoré by mal... odňať vec zákonnému sudcovi z prejednávaní a rozhodovaní...*“, neobstojí. Potreba odôvodnenia „dôležitých dôvodov“ sa totiž v zmysle ustanovenia § 325 Trestného poriadku druhej vety vzťahuje len na prípadnú úvahu odvolacieho súdu o možnosti nariadenia/nenariadenia prejednaní a rozhodnutí vecí iným súdom toho istého druhu a toho istého stupňa v jeho obvode (a nie na prípadnú úvahu odvolacieho súdu ohľadom možnosti nariadiť/nenariadiť prejednanie a rozhodnutie vecí v inom zložení senátu alebo iným samosudcom toho istého súdu).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť i v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2015.